

מ"ת 49676/08/17 - מדינת ישראל נגד אחסאן כוז

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 49676-08-17 מדינת ישראל נ' כוז(עציר)
תיק חיצוני: 357534/17

בפני כבוד השופט אברהם רובין
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיב אחסאן כוז (עציר)

החלטה

1. לפניי בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין שלא כדין. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 11/8/17 נהג המתלונן ברכבו ועצר ברמזור. המתלונן הבחין במשיב שישב ברכב אחר, והתפתח ביניהם דין ודברים קצר אשר בסיומו התחלף הרמזור לירוק והצדדים נפנו לדרכם. מאוחר יותר באותו היום נסע המתלונן במונית בה נהג חברו בשם הייתם, ושוב הבחין במשיב כשהוא נוהג במכוניתו ועומד ברמזור. המתלונן ירד מהמונית ושוב התפתח דין ודברים בינו לבין המשיב שנותר לשבת ברכבו. בשלב מסוים התחלף האור ברמזור לירוק, המשיב התקדם עם רכבו למרחק של שני מטרים, הוציא את ראשו מהרכב וירק על המתלונן. בתגובה התקרב המתלונן למשיב ונתן לו אגרוף בפניו. או אז, בעוד המשיב יושב ברכבו הוא שלף סכין בעלת להב באורך של 10 ס"מ ודקר את המתלונן בבית השחי. כתוצאה מהדקירה נגרם למתלונן חתך בעומק של 10 ס"מ ונקב בריאה השמאלית.

3. ב"כ המשיב טוען כי לא מתקיימות ראיות לכאורה. ב"כ המשיב מוסיף וטוען כי המשיב מופלה לרעה בהשוואה למתלונן, בכך שנגד המשיב הוגש כתב אישום והוגשה בקשה למעצר עד לתום ההליכים, ואילו נגד המתלונן שתקף אותו לא הוגש כתב אישום. ב"כ המשיב טוען כי חזקת המסוכנות הסטטוטורית המתקיימת בענייננו נסתרת לנוכח נסיבות האירוע שהחל בכך שהמתלונן תקף את המשיב והוא התגונן, לנוכח עברו הנקי של המשיב, ולנוכח העובדה שמדובר בדקירה אחת בבית השחי. ולבסוף, טוען ב"כ המשיב כי גם אם קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר הרי שיש להורות על שחרורו של המשיב בתנאים. ב"כ המשיב הדגיש בטיעונו כי הוא מתנגד לכך שתנאי השחרור יכללו מעצר בית.

4. ראיות לכאורה

האירוע המדובר תועד בסרטון שהוגש לעיוני. בסרטון ניתן לראות את מכוניתו של המשיב עוצרת ברמזור כשלפניה מכונית אחת. העובדה שמדובר במכוניתו של המשיב ושהוא נהג בה נלמדת מעדותו שלו (עדות המשיב מיום 19/8/17

עמוד 1

ש' 69-71). ניתן לראות בסרטון את תחילת חילופי הדברים בין הצדדים ולאחר מכן את התקדמות מכוניתו של המשיב כשני מטרים קדימה, כמתואר בכתב האישום. לאחר מכן ניתן לראות כי המכונית שעמדה לפני מכוניתו של המשיב החלה בנסיעה ועברה את הצומת, בעוד המשיב נשאר במקומו ולא חוצה את הצומת. רק לאחר מכן מתחיל חלקו השני של האירוע שבסופו ניתן לראות כיצד המתלונן חובט במשיב. לא ניתן לראות בסרטון אם המשיב דוקר את המתלונן, אך ניתן בהחלט להבחין בכך שזמן קצר ביותר לאחר החבטה נפגע המתלונן מפעולה כלשהי של המשיב, וניתן לראות את הצדדים מנתקים מגע זה מזה, כאשר המתלונן בורח לעבר המונית כשהוא אווז בבית שחיו, באופן שיכול ללמד על כך שדקר, והמשיב בורח בנסיעה. כאמור, המתלונן טוען כי המשיב דקר אותו. המשיב אמנם מכחיש את הדקירה וטוען שיתכן כי המתלונן קיבל מכה מדלת מכוניתו (עדות המשיב מיום 19/8/17 בשעה 12:09 ש' 77-78), ברם אין זה המקום להכריע בשלב זה בין הגרסאות השונות. טענתו של המתלונן לפיה הוא נדקר נתמכת בעדותו של הרופא שטיפל בו בבית החולים, אשר העיד כי הפצע ממנו סבל המתלונן נראה כחתך עמוק שנגרם כתוצאה מדקירת סכין. הרופא גם אישר בעדותו כי החתך היה בעומק של 10 ס"מ לפחות וכי נגרם נקב בריאה. להשלמת התמונה נציין, כי בחומר החקירה מצויה גם עדות של הייתם - נהג המונית שהסיע את המתלונן - בה נרשם מפי הייתם כי הוא אמנם לא ראה את הדקירה, אך מיד לאחר שהצדדים ניתקו מגע בסוף האירוע נס המתלונן לעבר המונית ואמר לו כי המשיב דקר אותו (עדויות הייתם מיום 20/8/17 בשעה 10:48 ש' 86).

הראיות האמורות - הסרטון, עדויות המתלונן והייתם, ועדות הרופא - די בהן כדי להוות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות למשיב. אכן למשיב גרסה שונה לאירועים, ברם מבלי להקדים את המאוחר אציין כי גרסתו לא תואמת לכאורה, את תיעוד האירוע בסרטון, ומכל מקום אין זה השלב המתאים להכריע בין גרסאות הצדדים.

ב"כ המשיב טען להגנה עצמית, ברם גם בטענה זו אין מקום להכריע בשלב זה. עם זאת אעיר, כי לכאורה הטענה איננה פשוטה כלל ועיקר, באשר ניתן לראות בסרטון כי בעת שהמתלונן היכה את המשיב כבר לא עמדה מכונית לפני מכוניתו של המשיב, כך שהוא היה יכול להמשיך בנסיעתו ולנתק מגע מהמתלונן, בדיוק כפי שעשה שניות מעטות לאחר מכן.

ב"כ המשיב טוען כי אין ראיות לכאורה להוכחת כוונת הפגיעה הנדרשת לצורך הרשעה בעבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בטענה זו אין ממש שכן עוצמת הדקירה ומיקום הדקירה בבית החזה די בהם כדי לבסס ראייה לכאורה לכך שהמשיב התכוון לגרום למתלונן חבלה חמורה (ראו - ע"פ 3727/93 עזאמי נ' **מדינת ישראל** [פורסם בבנו] (17.5.94)). ודוק, באשר לחומרת החבלה נפנה שוב לעדותו של הרופא שטיפל במתלונן.

אשר על כן אני קובע כי מתקיימות ראיות לכאורה בעניינו של המשיב.

5. עילת מעצר

על פי הראיות לכאורה המשיב דקר את המתלונן בסכין ומכאן שמתקיימת בענייננו חזקת מסוכנות כקבוע בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996. אינני מקבל את טענת ב"כ המשיב לפיה חזקת המסוכנות נסתרת לנוכח עברו הנקי יחסית של המשיב אשר כולל הרשעה אחת בעבירה של הפרעה לשוטר, ולנוכח נסיבות האירוע. אכן, המשיב הותקף בתחילה על ידי המתלונן ברם במקום לנתק עמו מגע החליט המשיב, לכאורה, לדקור אותו בסכין דקירה עמוקה בבית החזה. מעשה זה מלמד על זלזול בחיי אדם ומכאן המסוכנות הגלומה במשיב, למרות עברו הלא מכביד ולמרות נסיבות המקרה. עם זאת, יש ממש בטענה כי עברו הנקי של המשיב

והעובדה שהוא לא יזם את האירוע אלא דקר, לכאורה, את המתלונן רק לאחר שזה תקף אותו, מלמדים על כך שהמסוכנות הגלומה במשיב איננה מאוד קיצונית.

6. טענת האפליה

בטענת האפליה אין ממש, שכן ב"כ המבקשת הבהירה כי טרם התקבלה החלטה סופית אם להגיש כתב אישום נגד המתלונן. כמו כן, הטיפול המזורז בהגשת כתב האישום נגד המשיב דווקא מוצדק לנוכח העובדה כי על פי הראיות שנאספו עד כה בתיק החקירה ניתן, לכאורה, לייחס למתלונן עבירה של תקיפה סתם, בעוד שכנגד המשיב יש ראיות לכאורה לכך שתקף בסכין בכוונה מחמירה.

7. חלופת מעצר

הכלל הוא שבהיעדר נסיבות מיוחדות דינו של העושה שימוש בסכין כדי לפגוע באחר הוא מעצר עד לתום ההליכים (ראו- בש"פ 876/08 אבו הדואן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.2.08)). כאמור, במקרה שלפניי מתקיימות נסיבות מיוחדות המלמדות על כך שהגם שגלומה במשיב מסוכנות שאין לזלזל בה כלל, הרי שהמסוכנות איננה מאוד קיצונית עד כדי כך שניתן לשלול על הסף את האפשרות לשחרור לחלופה. כאמור לעיל, המתלונן הוא שיזם את האירוע. המשיב דקר, לכאורה, את המתלונן פעם אחת, בהחלטה רגעית שקיבל המשיב בתגובה לכך שהמתלונן תקף אותו. לכך יש להוסיף כי עברו של המשיב איננו מכביד, וכי הוגשו ראיות על כך שמדובר באדם המתפרנס למחייתו בעבודה במסעדה, ומנהל בדרך כלל אורח חיים נורמטיבי. על כן יש מקום לשקול את האפשרות לשחרר את המשיב לחלופה למרות המעשה החמור שעשה לכאורה. ב"כ המשיב הציע לשחרר את המשיב ללא מגבלות של ממש למעט הרחקתו מהמתלונן. לכך לא אוכל להסכים, כיוון שלטעמי תנאי כזה איננו מספיק לנוכח מסוכנותו של המשיב. אני סבור כי ניתן לשקול את שחרורו של המשיב רק אם יוכל להציע חלופה הכוללת מעצר בית עם מפקחים הולמים ואיכותיים, כאשר גם חלופה זו תצטרך להיבחן על ידי שירות המבחן. נכון לכתובת שורות אלה חלופה כזו לא הוצעה ולכן אין מנוס ממעצרו של המשיב.

8. סוף דבר

אשר על כן, בהעדר הצעה לחלופה הכוללת מעצר בית אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. עם זאת, אם יוכל המשיב להציע חלופה כאמור אזי אורה לשירות המבחן לבדוק אותה, תוך שמובהר למשיב כי בית המשפט איננו כבול להמלצת שירות המבחן, והוא רשאי להותיר את המשיב במעצר אף אם המלצת שירות המבחן תהיה חיובית.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ז, 27 אוגוסט 2017, בנוכחות הצדדים.